

UZASADNIENIE

Decyzją z 24 października 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. po rozpatrzeniu wniosku C. M. z dnia 2 października 2018 r. odmówił wypłaty emerytury za okres od 1 lutego 2005 r. do 30 czerwca 2018 r.

Organ rentowy wskazał, że po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 lipca 2018 r. przyznał ubezpieczonej emeryturę od 1 lipca 2018 r. tj. od miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła wniosek i jej wysokość została ustalona w oparciu o art. 26 i 25 ustawy emerytalnej. W związku z tym, że nie został zachowany ustawowy termin załatwienia sprawy, organ rentowy wypłacił należne odsetki za okres od 21 sierpnia 2018 r. do 20 września 2018 r.

/decyzja – k. 451 plik III akt ZUS/

Wnioskodawczyni C. M. w dniu 13 listopada 2018 r. złożyła odwołanie od w/w decyzji i wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie jej właściwej sumy emerytury od 2005 r. w kwocie 1829,24 zł a wypłaconej w wysokości 495,57 zł.

/odwołanie – k. 4/

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie – k. 10 – 12/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni C. M. urodziła się (...)/niesporne/

Ubezpieczona w dniu 21 lutego 2005 r. złożyła wniosek o emeryturę./wniosek – k. 1 – 2 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2005 r. (...) Oddział w O. na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz rozporządzenia Rady EWG 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. WE (...) z 1971 ze zm.) przyznał wnioskodawczyni emeryturę od 1 lutego r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto: przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1985 r. do 1994 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 35,82%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 35,82% przez kwotę bazową 1829,24 zł wyniosła 655,85 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił okresy składkowe w wysokości 27 lat, 11 miesięcy i 3 lata i 11 miesięcy okresów nieskładkowych.

Świadczenie ustalono według proporcji 221 miesięcy pracy w Polsce do 382 miesięcy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie tj. w kwocie 379,05 zł oraz dopłatę do minimum w kwocie 183,53 zł. Od 1 września 2005 r. wysokość świadczenia wyniosła 563,00 zł brutto (495,57 zł netto). /decyzja – k. 55 plik II akt ZUS/

Wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 12 kwietnia 2006 r. w sprawie sygn. akt VU organ rentowy z urzędu decyzją z dnia 7 lipca 2006 r. przeliczył emeryturę wnioskodawczyni od 1 lutego 2005 r. tj. od daty określonej wyrokiem sądu. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 39,80%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 39,80% przez kwotę bazową 1829,24 zł wyniosła 773,18 zł.

Świadczenie ustalono według proporcji 221 miesięcy pracy w Polsce do 382 miesięcy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie tj. w kwocie 444,30 zł oraz dopłatę do minimum w kwocie 153,16 zł. Od 1 sierpnia 2006 r. wysokość świadczenia wyniosła 597,00 zł brutto (522,19 zł netto). /decyzja – k. 212 plik II akt ZUS/

W dniu 12 lipca 2018 r. ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne przeliczenie emerytury./wniosek – k. 406 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 sierpnia 2018 r. odmówił C. M. prawa do przeliczenia świadczenia. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczona nie przedłożyła do wniosku żadnych nowych dowodów mogących mieć wpływ na zmianę wysokości emerytury, wobec powyższego brak jest podstaw do przeliczenia świadczenia. Organ dodał, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wynosi 39,80%/decyzja – k. 407 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. ustalił wartość kapitału początkowego C. M.. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1979 r. do 31 grudnia 1988 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 81,53%.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 81,53% przez kwotę 1220,89 zł tj. kwotę bazową (142,55% x 1220,89 zł = 995,39 zł).

Do ustalenia wartości kapitału przyjęto okresy składkowe w ilości: 18 lat, 0 miesięcy i 16 dni tj. 216 miesięcy oraz okresy nieskładkowe: okresy sprawowania opieki nad dzieckiem (dziećmi) w ilości: 6 miesięcy, 1 dzień, tj. 6 miesięcy.

Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku została wyliczona w następujący sposób:

$293,01 \text{ złotych} \times 83,74\% \text{ (współczynnik proporcjonalny)} = 245,37 \text{ złotych}$

$(216 \text{ miesięcy składkowych} \times 1,3\%) : 12 \times 995,39 \text{ złotych (podstawa wymiaru)} = 232,92 \text{ złotych,}$

$(6 \text{ miesięcy nieskładkowych} \times 1,3\%) : 12 \times 995,39 \text{ złotych (podstawa wymiaru)} = 6,47 \text{ złotych,}$

RAZEM = 484,76 złotych

$484,76 \text{ złotych} \times 209 \text{ miesięcy (średnie dalsze trwanie życia)} = 101314,84 \text{ złotych (kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 roku).}$

Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresów:

- od 1 października 1986 r. do 31 grudnia 1986 r., gdyż w tym okresie ubezpieczona przebywała na urlopie bezpłatnym,
- od 1 lipca 1991 r. do 31 października 1994 r., od 1 listopada 1994 r. do 30 kwietnia 1998 r., od 1 maja 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. ubezpieczenia w Niemczech w wymiarze co najmniej 12 miesięcy, ponieważ w przyszłości ubezpieczona może ubiegać się o świadczenie emerytalno-rentowe z instytucji ubezpieczeniowej tego kraju./decyzja o ustaleniu kapitału początkowego – k. 410 – 411 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. po rozpoznaniu wniosku z dnia 12 lipca 2018 r. przyznał C. M. emeryturę od 1 lipca 2018 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 898,59 zł

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 402711,37 zł

- suma kwot pobranych emerytur wynosi 98147,85 zł

- średnie dalsze trawnie życia wynosi 176,80 miesięcy

- wyliczona kwota emerytury wynosi 1727,73 zł

Wysokość emerytury obliczono zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS: $[(898,59 + (...),37) - (...),85] / 176,80 = 1727,73$ zł.

/decyzja – k. 419 – 420 plik III akt ZUS/

W dniu 4 października 2018 r. ubezpieczona złożyła wniosek o wypłacenie różnicy w wysokości emerytury za okres od 2005 r. do 2018 r. wskazując, że emerytura w 2005 r. została ustalona w kwocie 1829,24 zł natomiast była wypłacana w kwocie proporcjonalnej 655,23 zł./wniosek – k. 445 plik III akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z 24 października 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. po rozpatrzeniu wniosku C. M. z dnia 2 października 2018 r. odmówił wypłaty emerytury za okres od 1 lutego 2005 r. do 30 czerwca 2018 r.

Organ rentowy wskazał, że po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 lipca 2018 r. przyznał ubezpieczonej emeryturę od 1 lipca 2018 r. tj. od miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła wniosek i jej wysokość została ustalona w oparciu o art. 26 i 25 ustawy emerytalnej. W związku z tym, że nie został zachowany ustawowy termin załatwienia sprawy, organ rentowy wypłacił należne odsetki za okres od 21 sierpnia 2018 r. do 20 września 2018 r. /decyzja – k. 451 plik III akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów, których nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł powodów by czynić to z urzędu. Podnieść należy, że wnioskodawczyni nie złożyła żadnych dokumentów jak też w toku procesu nie składała żadnych wniosków dowodowych mających na celu wykazanie swoich racji.

W tym miejscu przypomnieć należy, że w świetle orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie I CKU 45/96, (OSNC 1997/6-7/76) nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Na wstępie należy podkreślić, iż na terenie Unii Europejskiej nie funkcjonuje jednolity, zunifikowany system zabezpieczenia społecznego, a każde z Państw Członkowskich posiada samodzielny system ubezpieczeń społecznych oraz posiada autonomię w zakresie kreowania własnej polityki emerytalno-rentowej. W sferze dominium Państw Członkowskich należy określić sferę podmiotowej oraz przedmiotowej systemów ubezpieczeń społecznych. (...) ubezpieczeń społecznych poszczególnych Państw Członkowskich mają jednakże obowiązek wzajemnej współpracy z instytucjami innych Państw Członkowskich oraz wspólnej koordynacji swych działań m.in. w odniesieniu do pracowników migrujących. Koordynacja tych systemów odbywa się na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L.04.166.1 Dz.U.UE-sp.05-5-72 ze zm.) oraz Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE z 30 października 2009 r. nr L 284/ ze zm.).

Na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.), w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organu rentowego, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli: po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442/.

Zwrot "przedłożenie nowych dowodów" oznacza zgłoszenie każdego prawnie dopuszczalnego środka dowodowego, stanowiącego potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed wydaniem decyzji, a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokość. Natomiast użyte w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej pojęcie "ujawnienie okoliczności" oznacza powołanie się na fakty dotyczące ogółu wymagań formalnych i materialnych związanych z ustaleniem przez organ rentowy prawa do świadczenia lub wysokości świadczenia. Są to określone w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokości np. staż pracy, wiek, niezdolność do pracy, ale także uchybienia przez organ rentowy normom prawa procesowego lub materialnego, wpływające potencjalnie na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną z mocy prawa sytuacją prawną osoby zainteresowanej (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2014 r., I UK 322/13, LEX nr 1444596 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11 grudnia 2015 r., III AUa 1087/15, LEX nr 1979499).

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, że skoro przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte w oparciu o wniosek z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to obowiązkiem organu rentowego a następnie Sądu orzekającego, była w pierwszej kolejności ocena, czy wystąpiły określone w tym przepisie przesłanki umożliwiające merytoryczne rozpoznanie wniosku. Należało zatem ustalić i ocenić, czy wnioskodawczyni przedłożyła nowe dowody mogące mieć wpływ na zmianę poprzedniej decyzji, ewentualnie, czy ujawniły się takie okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mogły rzutować na przyznanie ubezpieczonej prawa do emerytury. Ocena, że przesłanki te nie były spełnione powinna prowadzić do odmowy ponownego merytorycznego badania prawa do świadczenia przez organ rentowy oraz oddalenia odwołania przez Sąd. Bez spełnienia przesłanek formalnych wniosku z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prowadzenie postępowania dotyczącego merytorycznej oceny prawa do świadczenia emerytalnego, jest bezcelowe i bezprzedmiotowe.

Dokonując wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału procesowego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skarżąca w toku postępowania przed organem rentowym wywołanym ponownym złożeniem wniosku z dnia 4 października 2018 r., nie spełniła przesłanki wniosku o ponowne ustalenie wysokości świadczenia na zasadach określonych w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skarżąca nie przedłożyła nowych dowodów na potwierdzenie okoliczności faktycznych, a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia. Skarżąca w toku niniejszego postępowania nie ujawniła również żadnych okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na wysokość jego świadczenia.

Na rozprawie w dniu 10 lipca 2019 r. ubezpieczona wskazała jedynie, popiera odwołania oraz, że przeczytała odpowiedź na odwołanie i się z nią nie zgadza.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, w toku postępowania przed organem rentowym, wywołanego wnioskiem z dnia 4 października 2018 r., nie zostało ujawnione nic nowego, co dawałoby Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych podstawę do ponownego przeanalizowania sytuacji prawnej wnioskodawcy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ma

podstaw do ponownego ustalenia świadczenia, jeśli zainteresowany nie przedstawi dokumentów lub okoliczności zmieniających jego sytuację (por. wyrok. Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III UK 150/13, LEX nr 1458793).

Przechodząc do żądania ubezpieczonej wypłacenia wyrównania kwoty świadczenia za okres od 2005 r. do 2018 r. należy wskazać, że brak jest podstaw do takiego wyrównania.

W myśl art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Zgodnie z treścią art. 133 ust. 1 w/w ustawy, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Mając na względzie treść w/w przepisów należy wskazać, że generalną zasadą wynikającą z art. 116 ust. 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest wnioskowy charakter świadczeń i to w przedmiocie nabycia prawa, jak i dalszych przeliczeń świadczenia. Wyjątkami są sytuacje przewidziane w przepisach, kiedy organ rentowy wydaje decyzję z urzędu. Konsekwencją wnioskowego charakteru świadczeń jest uregulowanie w przepisie art. 129 ust. 1 w/w ustawy maksymalnego wstecznego terminu podjęcia wypłaty. Dotyczy to pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku, o ile w tej dacie spełnione są wszystkie warunki do powstania prawa o podjęcia jego wypłaty. W zakresie podjęcia wypłaty świadczeń po przeliczeniu zasadę tę powtarza przepis art. 133 ust. 1 w/w ustawy. Brak jest podstaw prawnych, które modyfikowałyby powyższą zasadę, czy uzależniały termin wypłaty od dnia kiedy strona zasięgała informacji w organie rentowym, nie składając sformalizowanego wniosku. Przepis art. 133 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy konstruuje instytucję błędu organu rentowego i możliwości wyrównania wstecz świadczenia wiąże to również z datą złożenia wniosku (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 kwietnia 2017 r., III AUa 1912/16, Lex nr 2386992)

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że ubezpieczona nie ma prawa do wyrównania świadczenia albowiem emerytura pobierana przez ubezpieczoną w latach 2005 – 2018 została przyznana zgodnie z przepisami prawa w wysokości proporcjonalnej. Jej wysokość organ rentowy wyliczył prawidłowo. A nawet gdyby takie prawo do wyrównania jej przysługiwało to mogłaby jedynie uzyskać świadczenia za okres 3 lat zgodnie z w/w art. 133 ust. 1 w/w ustawy emerytalnej.

Należy wskazać, że z uwagi na fakt, że ubezpieczona nie miała wymaganego stażu pracy organ rentowy w decyzji przyznającej prawo do emerytury z 23 sierpnia 2005 r. uwzględnił wnioskodawczyni okresy zatrudnienia na terenie Niemiec. Dokonał tego przy uwzględnieniu treści art. 18 ust. 2 w/w ustawy emerytalnej, który mówi, że przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, nie uwzględnia się lat kalendarzowych, w których ubezpieczony przez cały rok pozostawał w ubezpieczeniu za granicą. Po zastosowaniu tego przepisu 10 kolejnych lat kalendarzowych to lata 1985-1996. Wnioskodawczyni udokumentowała zarobki za lata 1985-1988, za pozostałe lata pracy na terenie Niemiec przyjęto z wynagrodzenie „zerowe”. Wskaźnik (...) świadczenia w decyzji z dnia 23 sierpnia 2005 r. o przyznaniu emerytury wynosił 35,82% i został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 12 kwietnia 2006 r. na 39,80%. Po wyroku została wydana prawomocna decyzja z dnia 7 lipca 2006 r.

Wykazana w decyzji z dnia 23 sierpnia 2005 r. i z dnia 7 lipca 2006 r. kwota 1829,24 zł na którą powołuje się wnioskodawczyni w odwołaniu to nie wysokość świadczenia, a wysokość obowiązującej w dniu przyznania emerytury kwoty bazowej, na podstawie której obliczona została wysokość świadczenia emerytalnego.

Emerytura wnioskodawczyni przyznana w 2005 r. wynosiła w decyzji z dnia 23 sierpnia 2005 r. - 655,23 zł, po wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 12 kwietnia 2016 r. wynosiła w decyzji z dnia 7 lipca 2006 r. - 723,18 zł, a po waloryzacji zastosowaniu proporcji 221 m-cy pracy w Polsce do 382 m-cy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą wynosiła odpowiednio 379,05 zł i 444,30 zł. Kwota emerytury podlegała podniesieniu do kwoty świadczenia minimalnego i wynosiła od 1 lutego r. 597 zł brutto.

A zatem emerytura ubezpieczonej została wyliczona na mocy decyzji z 2005 r. prawidłowo.

Należy podkreślić, że wysokość świadczenia ubezpieczonej od 1 lutego 2005 r. do 30 czerwca 2018 r. była uzależniona od stażu pracy. Natomiast emerytura przyznana od 1 lipca 2018 r. opiera się na art. 24, art. 25 ust. 1 b i art. 26 w/w ustawy emerytalnej. Podstawę obliczenia przyznanej emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podstawa obliczenia emerytury została pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Wyliczona kwota emerytury wyniosła 1727,73 zł.

Mając na względzie powyższe decyzję organu rentowego uznać należy za prawidłową. A zatem odwołanie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu.

K.K.-W.